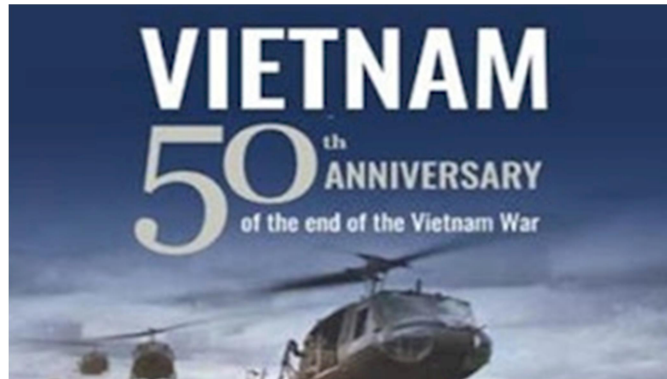

50 NĂM NHÌN LẠI

*Nếu biết cuộc đời là hữu phùng hữu biệt
Thì tôi xin như mây trắng mãi ngàn phương
Nếu biết cuộc đời là sầu đa lạc thiếu
Sao chân cầu còn lưu luyến nước trường giang?
Ai đã qua sông còn ngoảnh vời cổ quận
Thiên lăng xa, ải nhạn hướng đâu tìm.*

Nếu lấy mốc thời gian khởi điểm là năm 2025 để viết “Năm Mươi Năm Nhìn Lại” thì phải nghĩ ngay đến năm 1975 cùng với tháng tư đen, cái năm đã phủ đất nước một màu tang đầy oan khiên nghiệt ngã.

Vài ba thập niên về trước, đã có hàng trăm cây bút trong nước cũng có, hải ngoại cũng có đã viết những bài viết có tựa đề là “hai mươi năm, hay ba mươi năm, hoặc bốn mươi năm nhìn lại”. Hầu hết những bài viết này chỉ đặt trọng tâm vào ngày 30/4/1975, mổ xẻ, tìm kiếm, truy cập nguyên nhân sâu xa nào đã khiến miền Nam thất thủ để rồi trở thành kẻ thua cuộc... hàng trăm hàng ngàn nguyên nhân không có nguyên nhân nào giống nguyên nhân nào, trong khi 50 trôi qua, nguyên sâu xa tại sao miền Nam Việt Nam sụp đổ trước họng súng AK47 của bọn khỉ rừng vẫn còn là một hồ sơ chưa được giải mã, tương tự như hồ sơ của Cố Tổng thống John F. Kennedy năm 1973.

Cho đến nay, một giả thuyết khả tín nhất là “Mỹ bàn giao Việt Nam cho Cộng sản”. Bàn giao cho Cộng sản nào? Cộng sản Bắc Kinh hay Cộng sản Mạc Tư Khoa? Câu trả lời quá rõ rệt. Năm 1975, Nga vào Sài Gòn chứ không phải Tàu. Ba (3) năm sau, Cộng sản Việt Nam đánh Cộng sản đàn em Campuchia cướp phá đất nước này tanh bành. Năm sau đó 1979, Cộng sản Tàu đàn anh đánh thắng Cộng sản đàn em te tua vì tội vong ân bạc nghĩa phản sư môn. Mỹ tọa sơn nhâm nhi Trảm Mã Trà quan hổ đầu. Vậy thì Mỹ “thắng” hay “thua”, Mỹ thiệt hay Mỹ có lời trong chiến tranh Việt Nam. Đúng là “Ngư Ông Hưởng Lợi”, buông con cá lóc được cả hai con cá mập.

Bây giờ là tháng tư năm 2025, mùa xuân giờ đây đã ngập tràn phố chợ. Mới ngày nào, tôi vẫn còn cảm nhận được cái lạnh của những cơn gió bắc miên man trên da thịt. Vậy mà

giờ đây, những cơn gió ấy lại nhẹ nhàng nhường chỗ cho những tia nắng ấm áp, xuyên qua từng khe lá, trải dài trên từng con phố nhỏ. Đó là ánh nắng của ngày mới, là ánh nắng của mùa xuân. Trong không khí mùa xuân ngập tràn ấy, chúng ta ai ai cũng cảm nhận được hương xuân nhẹ nhàng trên những cánh đồng, trên từng con phố, góc nhà, hòa vào dòng người hối hả mưu sinh. Hơi ấm ấy lan tỏa khắp không gian bao la, làm cho vạn vật như chợt bừng tỉnh sau một giấc ngủ đông dài và buốt giá. Giữa những sự thay đổi nhẹ nhàng từ tốn của thiên nhiên vạn vật, người người ai ai cũng hăng hái và thích thú với những dự tính tốt đẹp cho năm mới, nhưng cũng không khỏi hối tiếc về một điều nào đó trong năm cũ. Có những điều không nên làm mà chúng ta đã làm. Có những điều đáng làm, nên làm nhưng chúng ta không làm, để rồi thời gian trôi qua không còn cơ hội để làm nữa.

Nếu dừng lại suy nghĩ một thoáng chốc, chúng ta thấy rằng đời sống chỉ là những ngày tháng năm kết hợp lại. Những ngày, tháng, năm đó được gọi là chung là “Thời Gian”.

Đời sống chính là thời gian, thì giờ. Mà thời gian thì có tính khách quan, vĩnh cửu, và vô tận, không có khởi điểm cũng không có chung điểm, chỉ có một chiều từ quá khứ đến tương lai.

Vậy... khi nói đến thời gian là nói đến ba giai đoạn: những ngày tháng năm đã qua (Quá Khứ), những ngày tháng năm ngay bây giờ (Hiện Tại), và những ngày tháng năm sắp tới (Tương Lai). Cuộc đời của mỗi một con người ai ai cũng có một quá khứ, một hiện tại, và một tương lai. Dù bất cứ ở cấp độ tuổi tác nào, thì con người đang sống thì chỉ sống với hiện tại, quá khứ thì thường ôn lại, tương lai thì thường trong dự tính.

Vậy thì “**Năm Mười Năm (50) Nhìn Lại**” có phải chúng ta đang ôn lại quá khứ hoặc đi tìm một dĩ vãng xa xôi nào đó đã nhạt nhòa trong tiềm thức hay tri thức của mình trên một quãng đường dài mát hơn nửa đời người hay hơn nửa thế kỷ, kể từ năm 1975. Trong quãng đường dài này, có bao nhiêu chặng đường hay đoạn đường ngắn ngủi đã ghi lại dấu ấn ăn sâu hằn vết vào ký ức của mình? Như hành trình dài của một đoàn tàu phải ghé qua bao nhiêu ga lớn ga nhỏ, ga chính ga phụ...

Nào bây giờ chúng ta hãy cùng nhau nhìn lại năm mươi năm (50) hay năm (5) Thập Niên vừa qua đã qua.

Thập Niên 1975

Năm 1975, năm mà cả một dân tộc của chúng ta phải phủ một màu tang, đau buồn, và kham chịu chứng kiến “Đôi dép râu giẫm nát đời son trẻ. Nón tai bèo che khuất neo tương lai”.

Tháng Tư năm 1975 mang một cái tên oan khiên nghiệt ngã là “Tháng Tư Đen”, ngày tất cả người dân ở miền Nam Việt Nam phải đổi kiếp. Chỉ một đêm, sáng bừng mắt dậy

bỗng thấy mình tay không, mất hết, mất hiện tại, và mất cả tương lai. Chỉ vài ngày sau đó, cả một cuộc đời trong quá khứ như bị xóa hết để trở thành những người khốn khổ trắng tay. Một số phải rời bỏ quê hương để rời từ đó đôi ngả chia ly nghìn trùng xa cách quê cha đất tổ. Số còn kẹt lại bị trù dập, trăm cay nghìn đắng, đau đớn, và thảm hại nhất là những người sau bao năm dài bị đọa đầy dưới chín tầng địa ngục “Đầm Đùn”, khi trở về thì nhà của mình là nhà của cán bộ Cộng sản, vợ của mình là vợ của kẻ thù của mình, con của mình trở thành ma cô đi điểm lang thang đầu đường xó chợ. Mười năm nhà tan cửa nát, cha mẹ vợ con anh em ly tán, bè bạn đồng nghiệp, đồng môn như đàn ong vỡ tổ, bầy én lạc bầy, những tổ chức xã hội, tương tế, cứu trợ như những con thuyền lạc hướng.

*Đất nước mình trải qua ngàn dâu bể
Máu anh hùng thấm đẫm chữ TỰ DO
Hồn sông núi cuộn mình trong đau đớn
Chúng rước giặc về đào xới mả cha ông*

*Năm mươi năm, người lính buồn xa xứ
Tủi nhục nào vẫn uất nghẹn từng đêm
Ngày gầy sùng là trời long đất lở
Đi miệt mài... chẳng trở lại quê hương*

*Người lính chờ một ngày về chốn cũ
Trong thanh bình trong hạnh phúc ấm no
Tôi ôm bạn mừng hai chữ TỰ DO
Ôi! Hạnh phúc... chờ một ngày đổi mới... –(Phi Loan Hoàng Thị Cỏ May – 8/4/2015)*

Thập Niên 1985

Người lính chờ một ngày về chốn cũ đã mười (10) năm, nhưng vẫn “Hữu quan nan trở mộng gia hời” và vẫn “Vô dược khả y ưu quốc bệnh”.

Từ năm 1985, những người Việt Quốc Gia Tị Nạn Cộng sản đã mau chóng khắc phục và hòa nhập vào dòng sinh hoạt nhân sinh xã hội Hoa Kỳ. Hầu hết sau 10 năm nhọc nhằn gian khổ, họ đã an cư lạc nghiệp, thành đạt thăng tiến trên bước đường tương lai một cách đáng ca ngợi.

Chim xa bầy còn thương tổ ấm, hướng chi người... Họ đi tìm nhau với đầy ngập tình “đồng hương, đồng nghiệp, đồng môn, đồng chí hướng...”. Thế rồi từ đó, dần dần xuất hiện các hội ái hữu, các hội đoàn quân đội, các tổ chức sinh hoạt cộng đồng. Tinh thần ái quốc bùng phát tự trong tâm tư của mỗi một con người lưu vong xa xứ, để rồi cũng từ đó nảy sinh ra các tổ chức mang tên “Phục Quốc”. Mặt Trận Giải Phóng này, Phong Trào Phục Quốc kia, Tổ Chức Kháng Chiến nọ... nở rộ như hoa mai ngày tết. Tất cả đều chung một chí hướng “Diệt Trừ Cộng sản – Giải Phóng Quê Hương”, hàng chục đoàn tàu “Giải Phóng” hăm hở lên đường, con đường đi không bao giờ đến. Cùng một điểm hẹn, nhưng

mỗi đoàn tàu có một hướng đi riêng rẽ không có sự chỉ đạo kết hợp thống nhất, người thì mượn đường Thái Lan để xâm nhập, kẻ thì lo lót tiền bạc để mua quan chức địa phương dọc theo biên giới Việt–Lào để dung chứa vài ba chục “kháng chiến quân” từ Mỹ về, chụp hình, phô trương quảng bá rầm rộ để quyên tiền người “yêu nước”... và cũng dễ rồi từ đó tự tan biến dần vào sự bất tín và quên lãng của những người yêu Quê Hương yêu Tổ Quốc chân chính. Ngày nay, bất cứ ai khi nghe nhắc đến “kháng chiến”, ai ai cũng lắc đầu “khiến chán!!!”, và ngậm ngùi thương xót cho những người vì chính nghĩa mà hy sinh một cách mù quáng qua tay những tay ma đầu chính trị hoạt đầu, hoặc những tên lều gạt bất lương đã bán linh hồn cho quỷ.

Năm 1979, chính phủ Hoa Kỳ thành lập chương trình ODP (Chương Trình Khởi Hành Có Trật Tự – Orderly Departure Program). Trong khoảng từ năm 1979 đến 1999 (10 năm), chương trình ODP và HO (humanity Operation) có hơn 500,000 người Việt Nam đã nhập cảnh Hoa Kỳ theo hai chương trình này. Theo báo cáo của văn phòng “đặc nhiệm theo dõi lý lịch” của Cao Ủy Liên Hiệp Quốc Về Người Tị Nạn (UNHCR) thì trong số năm trăm ngàn người Việt Nam đã nhập cảnh Hoa Kỳ có khoảng từ 20% đến 30% là nhân viên tình báo phản gián hải ngoại của Phủ Yết Kiêu đã giả dạng trà trộn vào chương trình này để chính thức nhập cư Hoa Kỳ.

Trong thập niên này có những ngôn từ đất nước mình “ngộ” quá phải không “nị”.

Xin trích dẫn vài đoạn về bài “Thơ Chua Lòn” dân gian được xem như những bài đồng dao trong thập niên 1985 ở Việt Nam, được những người hát dạo hát một cách công khai tự nhiên dọc theo các “quán nhậu” vỉa hè thành phố Sài Gòn.

*Hết đường binh anh đi làm cán bộ
không nhận hối lộ lấy cc... gì ăn....*

*Chiều chiều trên bến Ninh Kiều
Dưới chân tượng Bác, đỡ nhiều hơn dân!*

*Ngày đi, đảng gọi “Việt gian”
Ngày về thì đảng chuyển sang “Việt kiều”*

*Chưa đi: phản động trăm chiều
Đi rồi: thành khúc ruột yêu ngàn trùng.*

*Ngày xưa chống Mỹ chống Tây
Ngày nay chống gậy ăn mày áo com. (Mỹ–Tây)*

*Thanh “cha” (Tra) thanh mẹ, thanh gì?
Hễ có phong bì thì nó “thanh kiu” (thank you)*

Thập niên 1995

Ngày 11/7/1995, Tổng thống Hoa Kỳ Bill Clinton và Thủ tướng Việt Võ Văn Kiệt tuyên cáo chung “bình thường hóa quan hệ ngoại giao giữa hai quốc gia”, thế là từ đó “cụm từ” “khúc ruột ngàn dặm” xuất hiện hàng ngày trên báo chí truyền thông truyền hình của người Việt hải ngoại, và cũng đề rồi từ đó phong trào “áo gấm về làng” nở rộ như hoa đào nở tháng tư, có nhiều “Ông Ho” qua Mỹ chưa có thẻ xanh mà đi về Việt Nam như đi chợ. Giới truyền thông khuynh tả bắt đầu nhảy lên bàn đọc, người quốc gia giả dạng Cộng sản để “chửi” người quốc gia, người Cộng sản giả dạng quốc gia để tô cáo Cộng sản. Về sinh hoạt chính trị “phục quốc” thì xuất hiện nhiều “quái nhân” chính trị hoạt đầu tự may áo long bào cho mình rồi tự xưng là “Thủ tướng Chính Phủ Lâm Thời Việt Nam Cộng Hòa”, rồi nhân danh Thủ tướng phong hầu khanh tướng cho những kẻ ham danh háo vị. Không biết các chính phủ này hoạt động vận dụng thế lực Cộng Đồng Quốc Gia Tỵ Nạn CS như thế nào mà chỉ vài năm sau thiên hạ gọi họ là “Chính Phủ Của Chủ Phỉnh”!!! Về mặt sinh hoạt cộng đồng địa phương thì xuất hiện nhiều tổ chức được gọi là “Cộng Đồng Toàn Quốc Hải Ngoại” hay “Cộng Đồng Vũ Trụ”. Chủ Tịch và Ban Chấp Hành chỉ đếm đầu ngón tay bao gồm vợ con và người ở. Về mặt sinh hoạt của các Hội Đoàn Quân Đội thì có không biết bao nhiêu “Liên Hội Cựu Quân Nhân”, “Tổng Hội Cựu Chiến Sĩ”, “Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị”, “Tổng Hội HO”. Năm 2003 “Tập Thể Cựu Chiến Sĩ” của Tướng Lê Minh Đảo ra đời. Những cái tên to như cái thùng rỗng, lại nữa, chính những người đứng ra thành lập những tổ chức này cũng không phân biệt được “Cựu Quân Nhân” và “Cựu Chiến Sĩ” hoặc HO khác nhau như thế nào!

Trong bài diễn văn khai mạc Đại Hội Toàn Quân lần đầu tiên (2003), Tướng Lê Minh Đảo tuyên bố rằng “Đại Hội Toàn Quân là một khúc quanh lịch sử, vì sau hơn 38 năm, những người đã từng cống hiến cuộc đời và xương máu của mình để bảo vệ tự do dân chủ, hạnh phúc cho đồng bào ruột thịt của mình đến cuối Tháng Tư năm 1975, và mặc dù có thừa dũng lược, nhưng họ đã bị bắt buộc phải buông súng một cách bất đắc dĩ, rồi hứng chịu bao biến đổi đau thương của cuộc đời theo vận nước. Họ chịu đủ mọi thiệt thòi trong cuộc sống, nhưng tấm lòng họ vẫn luôn còn tại ngũ, và ngày hôm nay họ đã quy tụ về đây để cùng nhau bàn chuyện nước chuyện dân...”

Bàn chuyện nước chuyện dân đâu không thấy chỉ thấy loay hoay bàn chuyện cơ cấu nhân sự của tổ chức như Hội Đồng Chỉ Đạo, Hội Đồng Đại Biểu, Ủy Ban Chấp Hành. Bao nhiêu chức vụ trong ba cơ cấu này và có bao nhiêu người đảm nhận các chức vụ này. Thiên hạ xầm xì rằng “Tập Thể Cựu Chiến Sĩ” này “có chức” mà không có dân có quân. Thành lập hơn 20 năm qua, trải qua 3 đời “Chủ Tịch”, Lê Minh Đảo, Nguyễn Xuân Vinh, Hồ Văn Kỳ Thoại rồi ai nữa sẽ kế tiếp để còn “bàn chuyện nước chuyện dân!?” Tổ chức này đã từng tuyên bố rằng:

– “Cộng đồng người Việt tị nạn Cộng sản đều vui mừng, tràn đầy hy vọng khi Đại Hội đã hình thành được một tổ chức quy tụ được hầu hết các cựu quân nhân VNCH qua các đại diện, bầu ra được một Hội Đồng Chỉ Đạo, một Hội Đồng Đại Biểu, một Ủy Ban Chấp

Hành có mặt từ tướng lĩnh đến binh nhì, có mặt từ quân chủ lực đến Địa Phương Quân và các lực lượng bán quân sự như Cảnh Sát Quốc Gia, Xây Dựng Nông Thôn, và có mặt cựu quân nhân của tất cả quân binh chủng khắp các châu lục và các tiểu bang Hoa Kỳ.”

Những hoạt động mờ ám bất chính kèm theo những lời tuyên bố thù dệt láo lếu của các tổ chức hữu danh vô thực này khiến cho những tổ chức chân chính mang tính chất ái hữu đồng hương (cùng người tỵ nạn CSVN) hay đồng môn (cùng một trường cùng một thầy), hoặc đồng nghiệp (cùng chung đời lính hay cùng sở làm)... dần dần đi vào sự phân hóa tê liệt vì bất đồng quan điểm giữa chính và tà của bọn con buôn chính trị hoạt đầu này. Đau buồn nhất là các Hội Đoàn Quân Đội thuần túy quốc gia (Đồng Môn) cũng chia hai xẻ ba, điển hình nhất là Tổng Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam. Trong khi đó thì Cộng sản Việt Nam:

*Ngày xưa chửi Mỹ hơn người
Ngày nay nịnh Mỹ hơn mười lần xưa
Ngày xưa đánh Mỹ không chừa
Ngày nay con cái lại lừa sang đây
Ngày xưa Mỹ xấu, Đảng hay
Ngày nay Đảng giữa hai tay xin tiền!*

Thập Niên 2005

Thập niên dậu đồ bìm leo, thập niên chó nhảy bàn độc, thập niên tự may áo thụng vái nhau.

Hầu hết các bậc đàn anh thuộc thế hệ 20 và 30 đã bước vào tuổi thất thập không còn muốn bon chen danh vị hão huyền nữa, thế hệ 40 thì cũng đã quá mệt mỏi cùng chán ngán vì chứng kiến quá nhiều hoạt cảnh bát nháo nhiều nhưng của phường chèo “ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng sản”, một cách vô tình, tầng lớp thế này trở thành thành phần thứ ba được mệnh danh là Trường Phái Tam Không. Không Thấy–Không Nghe–Không Nói.

Thế hệ đàn em sinh vào thập niên 50–60 tiếp nối thay thế [hệ] đàn anh trong bối cảnh tranh tối tranh sáng nửa nạc nửa mỡ, người Mỹ gốc Mít, nửa quốc gia nửa Cộng sản ngay tại hiện trường trên đất Mỹ này. Gian dối, lọc lừa, lường gạt 36 kiểu khiến cho những ai đang cầm lái con thuyền cộng đồng, hội đoàn đều bị chệch hướng đi, cuối cùng cam chịu đi vào ngõ cụt.

Chuyến thăm Việt Nam của Barack Obama 2016 là một chuyến đi lịch sử, đánh dấu hai thập niên bình thường hóa quan hệ Việt Nam–Hoa Kỳ. Chiếc máy bay Air Force One hạ cánh xuống phi trường Nội Bài vào đêm Chủ Nhật 22/5/2016, bắt đầu chuyến thăm kéo dài ba ngày của Cựu Tổng thống Barack Obama. Obama là vị tổng thống đương nhiệm thứ ba của Hoa Kỳ, sau Bill Clinton (2000) và George W. Bush (2006), tới thăm Việt

Nam kể từ thời điểm chiến tranh Việt Nam kết thúc năm 1975 đến nay. Những chuyến viếng thăm này mang một ý nghĩa “một lần nữa, Mỹ đã giết chết tinh thần đấu tranh chống Cộng sản giành lại tự do dân chủ cho dân tộc Việt Nam, mở đầu trang sử phân hóa chia rẽ tập thể lưu vong hải ngoại, bọn ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng sản công khai lên ngôi, như thằng lột da Hoàng Duy Khùng, thằng chệt Hoàng Khều.”

Thập Niên 2015

Thập Niên 2015 là Thập Niên: “*Chống Cái Ác Chứ Không Chống Cộng sản*”

Thế hệ được gọi là “Thế Hệ Hậu Duệ”, sinh vào thập niên 70–80, bảo họ nhìn lại 50 năm về trước thì họ nhìn được cái gì? Bởi năm cha hai mươi thì con mới sinh ra đời. Hồ Chí Minh có một câu nói rất chí lý “Muốn nhuộm đỏ một tờ giấy thì phải là một tờ giấy trắng, không thể nào nhuộm đỏ được một tờ giấy xanh...”. Đó là lý do tại sao một Hậu Duệ của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà lại nghênh ngang tỉnh queo tuyên bố “chúng ta chống cái ác chứ chúng ta không chống Cộng sản”.

Buồn cười thay lại có những bậc cha chú lại công kênh lên vai rồi tiên sư cha tiên sư bố rằng thì là “Nhờ sự nhận định sáng suốt của các Cháu (Hậu Duệ), đã giúp cho các Bác Các Chú tìm được con đường đấu tranh đúng đắn hơn...” (SIC) Ấu trĩ thờ ơ như thế đó thì đành bótay.com!

Thập Niên 2015 là thập niên tôi bước vào tuổi 70, 30 chinh chiến, 40 năm lưu vong. Ngày cuối tuần đến các trung tâm thương mại của người Việt Nam làm chủ nhưng vốn liếng là của Ba Tàu, hầu hết là Tàu Hồng Kông, lang thang từ bắc xuống nam, từ tây sang đông tìm một người quen đỏ con mắt. Ông đi qua bà đi lại, già đi xuống trẻ đi lên với những giọng nói sang sảng lạ quắc lạ quơ mang máng như tiếng Nùng Dao Tày Mường Thái H'Mông... tưởng như người đến từ Lai Châu, Lào Cai, Điện Biên. Những buổi tiệc cuối tuần tại gia chèn chèn cùng bè bạn cũng dần thưa thớt đi, thay vào đó là những ngày giờ ngồi một mình, tự tâm nhìn lại chính mình và ngoảnh nhìn lại cuộc đời mình như giấc mộng, được mất thành bại bỗng hóa không.

Hình như tư duy Chống Cộng, Giải Phóng Quê Hương, Mơ Một Ngày Về của người Việt Nam Tỵ Nạn Cộng sản chân chính nay đã xoay chiều đổi gió... Tư Duy Chống Nhau.

Người viết sinh năm 1945, năm nay 2025 vừa tròn tuổi 80! Thế hệ 40 là thế hệ bất phùng thời. Mở mắt chào đời là thấy bom đạn khói lửa ngút ngàn chiến tranh (Nhật Bản Chiếm Đông Dương 1945) trên khắp nẻo quê hương. Tuổi thiếu niên sống và lớn lên trong vòng tay giáo dưỡng của cha mẹ. Tuổi thanh niên lặn lội miệt mài với chiến tranh. Tuổi trung niên, tù tội, lưu vong, công danh sự nghiệp ba chìm bảy nổi chín cái long đong.

Thập niên 2015 là thập niên tôi ở vào lứa tuổi 70. Tự ngàn xưa, các Cụ nhà ta thường lấy cái mốc 70 làm chuẩn cho tuổi đời “Nhân Sinh Thất Thập Cổ Lai Hy”, nghĩa là hiếm ai

sống được 70 tuổi. Kinh thánh cũng cùng một quan điểm khi nói “Tính tuổi thọ con người chỉ trong ngoài bảy mươi, tám mươi là trường hợp ngoại lệ...”

Nay tôi đã già, già thật rồi, không còn hung hăng sôi sục lẫm xệt như hồi còn trẻ... nhưng “ngộ” ra những điều hay ho kỳ thú về lẽ đời. Về già, không còn nét cười của trẻ thơ và vẻ đẹp hồn nhiên như tuổi thanh xuân, nhưng chỉ khi về già ta mới hiểu rằng, đời người cho dù thành công hay thất bại, vui sướng hay khổ đau, thịnh hay suy, vinh hay nhục, tất cả như dòng suối tự nhiên, đến từ đâu sẽ chảy về đó. Trăm sông cũng đổ về biển. Chỉ đến khi về già người ta mới hiểu rằng trên đời không có trắng đen rõ ràng, giữa đen và trắng có màu trung gian, cho nên đôi lúc cũng cảm thấy thất vọng, phiền muộn, xót xa, chua cay, chán ngán khi thấy, khi nghe những loại chó nhảy bàn độc, rồi tự may áo mũ hoàng bào mặc vào rồi tự tung hô mình là Tổng Hội Trưởng một hội chỉ năm ba mống, Hội Trưởng một hội chỉ có 3 người, gồm có hội trưởng, hội phó, và thủ quỹ. (quỷ dầu hỏi)!

Thập niên 2015 là một thập niên đánh dấu sự phân liệt tan rã của các hội đoàn quân đội hải ngoại sau bao nhiêu năm gắn bó keo sơn trong sinh hoạt chung với Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn Cộng sản. Tổng Hội của các quân trường, tổng hội của liên quân binh chủng Hải Lục Không Quân, tổng hội Cảnh Sát Quốc Gia chia hai xẻ ba, bên này chụp mũ bên kia, bên kia moi móc đời tư bên nọ, rồi chửi bới nhau với những ngôn từ thầy cũng chạy, Chúa Phật cũng hết ý kiến. CHÁN!!!

Thập Niên 2025 bắt đầu với những biến động sôi sục khắp thế giới, với những dấu hiệu lạc quan khi Donald Trump trở lại Tòa Bạch Ốc.

Thập Niên 2025 tràn trề hy vọng từng bước từng bước một, thế giới sẽ dần đi vào một trật tự mới, một trật tự mang tính Nhân Bản–Nhân Chủ, Cứu Loài Người Yếu để cùng nhau “Vũ Trụ Hoà”, tràn trề hy vọng thế giới thay đổi, Việt Nam cũng thay đổi, Việt Nam thay đổi thì “Mộng Gia Hòì” sẽ đến gần hơn.

*Đêm qua “Mộng” lại thật gần
Đừng lay tôi nhé hồng trần mong manh.*

Nhưng:

*Ngoảnh lại cuộc đời như giấc mộng
Được mất thành bại hóa như không*

Cho nên:

*Thân như bóng chớp chiều tà
Cỏ cây hoa lá xuân qua rụng rời
Sá chi suy thịnh cuộc đời
Thịnh suy như hạt sương rơi đầu cành.*

Houston 5/1/2025

Út Bạch Lan E22

*nguồn: internet eMail by **văn chương vũ** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Ba, April 29, 2025
tkd Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*